ډالۍ

د اروا ښاد اسحاق ننګیال

شعرونو ټولګه

کابل ۱۳۶۳ کال

Ketabton.com

د کورنیو چارو وزارت د سیاسي چالرو لوي ریاست خارندوي مجلې اداره

د انټرنیټ په مخ اوډونکي سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سريزې پر ځای

شعر او شاعري د ټولنيز و پيښو دانعکس غوره او مهمه وسيله ده. داسې وسيله چې کولای شي د پيښو او پديدو ماهيت په ښکلو الفاظو او کلماتو بيان او د هغو واقعي تصوير په هنري ډول روښانه کړي.

په داسې حال کې چې ټولنيزژوند او د ټولنې واقعيات د هنري اثارو د توليد اصلې سرچينه ده خو هنر پخپله د خپل کيفيت له نظره چې د طبيعت، ټولنې او انساني تفکر د ژورو ځيرنو له لارې پيد کيږي د ټولنې په بدلون او اوښتون کې بې اغيزې نه دي. د شاعر فکر او احساس عواطف او انديښنې د پيښو دانعکاس ښکلې هينداره ده. خو دغه هينداره د شاعر د ټولنيز دريځ سره ژور ارتباط پيدا کوي. کله کله د شاعر احساس او افکار د پديدو طبيعي رنګ، ښکلا، ښايست او جمال د عيشونو او بدمستيو د ستاينې او بيان وسيله ګرځي. مګر کله بيا د ټولنې رنځ او درد، ستونزې او کړاو وونه او په لسګونو خوا شينې کوونکې پيښې د شاعر د عواطفو په هينداره کې انعکاس مومي.

زموږ ټولنه چې د ثور انقلاب په بريا ليتوب او د هغه په پر مختګ سره ورځ په ورځ درناېې لاره پرا نيزې، ښکاره ده چې زموږ د شعر او هنر، شاعر او هنرمند نږې د دغه ژوند بځښونکې انقلاب دارما نو نو او د انقلاب دلارې روښانه مثالونه دي. زموږ د ټولنې په اوسنيو شرايطو کې چې دبا دارې او ستاينې وخت او زمانه تيره ده او د رنځيدلې انسان دبريا ليتوبونو غږ او ددوې هځنده کاروان دار تجاع او امپر ياليزم د توطيو او د سايسو سره سره دنوي ژوندد لوړو پړا وونو په لور د رومې زموږ شاعران ددغه پر مختلونکې کاروان غوره تر جمانان او د هغوې احساسات او عوا طف دنوي ژوندو پلوشو منعکس کوونکې دي. دهيواد د مسلحو قواوو په تيره بيا د رندوې نه ليکو سره د داسې شاعرانو پيوستون او د دوي درزمي او حماسې آنارو منځته روړل زموږ داو سنيو قهرمانو سر تيرو، ساتنمنا نو افسرانو او نور ومنسو بينو د هڅولوله پاره مهمه انګيزه ده. ددوې رزمي او حماسې آثار کولاې شي تاودو مور چلونو ته لازيات شور او ځوږ و بځښې او هغه انقلابې مينې ته چې زموږ د زړه ورو او قهرمانو سر تيرو او افسرانو په وجود کې جريان لرې لا شور او قوت ورکړي.

د ((ډالۍ)) اثر هم د داسې آثارو له جملې څخه دي. موږ په داسې حال کې چې ددې شاعر اثر او احساس ستا يو دنورو ټولو هغو شاعرانو څخه چې د دوې قلمونه د انقلاب دارما نونو په دفاع کې قرار لرې، هيله من يو چې د انقلا بې رزم په ډګر کې زموږ د سر بازانو ساتنمنا نو او افسرانو غږ پورته او په خپلو آثارو کې د هغوې حماسې رهبري کړي. مينه او درنښت

د ښاندوې د نشراتو اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

سباوون

مونږ له تیارو زړو نه راکاږو سباوون پسې ځو
وریځې په ستورو ولو لمره ستا لټون پسې ځو
د زړو ډیوې په لاس کې خېږو آسماني څوکو ته
د شپول له دام نه د بندي سپوږمۍ خلاصون پسې ځو
مونږ عاشقان یو په غوټیو مین زړو نه لرو
د اغزو څوکو باندې خیرې زړه ګلګون پسې ځو
لیلا لیلا ناري وهو پسې صحرا لټو
مونږ د مجنون ملګري ګوري چې مجنون پسې ځو
وینو: رابلې شې، مشال شې، څراغو نه مو شې
تکل مو کړی تورو شپو کې نوي یون پسې ځو
څو چې راټول یې نه کړو غونډ یې نه کړو یو یې نه کړو
مونږ د یې تیتو خورو خلکو پیوستون پسې ځو
ملګرو پاڅې چې سرو نو سره لوبې پیل کړو
راځې راځې چې یو پاڅون او اوښتون پسې ځو

کابل ۱۲-۳-۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

د وینولار

ځلیږي هره خوا کې مو د وینو مشالونه
دا سره توغونه ګوري د شهیدو بیرغونه

دې سرو لارو ته ګوري چې په وینو مو وینځلي
منزل د ژوندانه ته مو ټا کلي نښانونه

د زړه وینې به څښوخو یو قدم به پرشانه ځو
د سر په زور به لارې جوړ وو په سم او غرونه

سرونو سره لوبو داورونو سین کې لا مبو
د وینو په لار ځو چې څو پوره کړو ارمانونه

لیلا مو د مقصود لکه سپوږمۍ په هوا ځلي
وصال ته یې په بند بند ماتوو تور زنځیرونه

کاروان د انقلاب مو آسمانې څوکو ته رسي
په هر قدم کې ږدو ورته دا خپل زلمي سرونه

دا سیل دغضبو به د دښمن په خونه سم کړو
په اور یې سوځوي دغه سرکښه تندرونه

ملګرو زه مو جارشم هر قدم په نره اخلی
زمرو په شانته نیسې نوې نوې موچلونه

کابل ۸ـ ۶ ـ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مینه

زما مینه زما عشق زما وطن دې
دا مې ځان دې دا مې روح دې دا مې تن دې
څو ژوندې یمه وطن به وایم
دا مې بڼ دا مې جنت دا مې ختن دې
پروا نشته که په سرو وینو لاهو شم
هر مین د وینو سیند کې لامبوزن دې
که مې سترګې د غلیمو ړندې نه کړې
راته توکړې چې بې ننګه او ډارن دې
زه د هغه پلار نیکه ربښتیني زوی یم
چې په ګور کې مردانه پروت سور کفن دې

لغمان ۸ـ۲ـ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ارونباد اسحاق ننګیال

مونږ ښارندویان

داوطن بـه جـوړ کـړو لکه نـاوې د جهان
مونږ ښارندو یان
مونږ ښارندو یان
ړنګه به دنیا کړو دغمو نــو درنــځونــو
ورانې به کړو ښلې دنادو د وذلتــــونــــو
لنډه به کړو لاره ددې منډو مــزلــونــو
رسو به منزل ته دخپل هیلو ، امیــدونــو
کوږه ملا ترلـــې دې هـــدف ته یو روان
مونږ ښارندو یان
مونږ ښارندو یان
مونږ جنګې لښکرو دز یار ایستونکو داسـرو
موږه لار ښوونکې د سـر کشـوتـو پـانو
موږه مخکښان د انـقلاب د قــافــلو
موږه خادمان د خپـــلو لـــویــو پرګنو
موږه ددې وطن د هسکو غرونو شنه زمریان
مونږ ښارندو یان
مونږ ښارندو یان
هوډ مو وسپنیې دې، تندر یـزمـو ګـوزارونه
هیلې مــو سپیڅلې، مقدسه مـوجنـــګونه
نه پرېږدو تر مرګه مــوچلو نـــه سنګـرو نه
ایښې مو لاسو کې قربانې ته خپـــل سـرونه
جنګ سره مو جنګ دې امن او سوله مو ارمان
مونږ ښارندو یان
مونږ ښارندو یان

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

/ ۱جدی / ۱۳۶۱

دپاڅون بهیر

دتوپان دراتلو زوږ دي
ګړندي سیلۍ چلیږي
توري وريځې لويې لويې
پټې پټې ويلي کیږي
*   *   *
په هر ګوټ کې لګیدلې
دپاڅون غړانده اور دې
خس خاشاک پکې سوزيږي
دادنوي ژوندون شور دې
*   *   *
د دې توري شپې سینه کې
دارمان ستوري پیدا دي
ژربه وخلې په بیړه
دانو خیال نه دې ربښتیا دې
*   *   *
د وطن غوږ کې چغار کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

د تغیر بدلون سندرې

دهیواد انسان ته ښیې

د قیام په څون خبرې

* * *

سور جکړې را اوتلې

په مستې مستې چلیږې

لیرې لیرې به کړې دوړې

دا یې عزم دا پیمان دې

* * *

که څه شته مخکې سکرو تې

پکې ښورې سره اورونه

په میړانه ورته دانګو

خیر که وخورو خپل سرونه

* * *

موږ به داورانې ویجاړې

وچې دښتې وچې شاړې

په خپل سرو وینو اوبه کړو

که مو غوڅې شي پرې غاړې

* * *

د (شهید) دوینو سند کې

د خو نحورو کور ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه سپېڅلې وينې

بې کساته نه پاتېږي

*　　*　　*

ستر سيلاب مو په شنها دې

رابهېږي مست سيندونه

تندر تندر غرمبهار کا

لړزوي ځمکې هسکونه

*　　*　　*

دننګونو په لار نيسو

نوي نوي سنګرونه

دپاڅون بهير روان دې

غوارې نوې مور چلونه

بغلان

۱۳۵۷ / ۲ / ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انقلاب چیغه

تل به تور تم نه وي

ژر به رڼا شي

که شپه اوږده شي اوږده

بیا به سبا راشي

د توپانو کاروان به

په ځغاسته بیاراشي

بیا په مستو څپو

دژوند څپا راشي

جبر وستم به نه وي

ښه به دنیاراشي

د انقلاب چیغه به

ربښتیا ربښتیا راشي

بغلان

۲ / ۱۲ / ۱۳۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروښاد اسحاق ننګیال

د هیلو بڼ

زړګې شو راته ویلی په ګریوان ورژیده
ککونه می په مخ لکه باران ورژیده

جرس چی په غوغا د بیلتون او د هجران
د هیلو بڼ بی باده بی خزان ورژیده

ګوګل نه مروری شوی د سرو وینو غوټی
بلبل یی فریادی شو ګلستان ورژیده

شهیدی می شوی خدا یه ! د زلمی عمر اسری
د ژوند ستوری می ورو ورو له آسمان ورژیده

ژړا می که په ښکلو باندی نه کوی اثر
خو زما مړاو وسلګیو ته جهان ورژیده

اوس راشی لږ خو وپوښتی له حاله د ننګیال
چی خنګه یی په هیلو ګورستان ورژیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هوډ

که مې سر په بیخ کې غوڅ شی له تنی نه
که مې زړه په منګولو وځې له سینی نه
که مې دواړه سترګې سر نه رابهر شی
په ګولو که مې سوری سوری ټټر شی
که مې ژبه په چاړو له حلقه پری شی
که مې سری وینی رګونه را خوری شی
د وطن په ننګ دا ټول په ځان منمه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

پت میړانه راته پاتې له پلروده
ننګ، همت راته میراث د پلار نیکوده
زه د تورو د شرنګا په ډګر لوی یم
زه د سترهسکو غرو د څوکو زوی یم
ما ته مور د غیرت درس راکړ شیدو کې
روزل شوی یم په غیږ د توپانو کی
زه توپان یم سیلاوونه ویښومه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دا وطن زما او زما د بچو کور دی
دا وطن مې د انا او بابا ګور دی
دا مې مینه دا مې وینه دا مې تن دی
دا وطن د هر افغان زړه او بدن دی
دا ټاټوبی د باد تورو جنګیالو دی
دا زانګو د غیرت منو پرګنو دی
زه به دا وطن په سرو وینو ساتمه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

دا وطن مې د ګوربتو زمرو ځاله
دا وطن په ټول جهان ورکوم چاله
د سیلاب خوړونو خاوره ده سپېڅلې
کارنامې یې په جهان برېښنې ویاړلې
د غیرت غرېږي جګ شوی تر معراجه
هر غلیم یې دی په خاوره کې تاراجه
زه یې پت ځینې خپل سر قربانومه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

سپینکې مخ

نه پوهیږم دادې مخ دی که آفتاب
چې مین زړونه چوي لکه حباب
سپین رخسار دې هسې نورشیندې په ګلو
چې لاله ورځینې اخلي آب و تاب
د لښکلي سپینکې مخ ځینې کړې شرم
چې په شپه کې ځان ظاهر کاندې مهتاب
چې نظر دې د ګلبڼ په ګلو پریوځې یوځې
مخ په پانو پټول کا ګل ګلاب
ستا د سرو لبو نشه چې مالیدلې
اوس په ما کله تاثیر کړې خم شراب
زاهدان د زمانې به زهد هیر کړې
که ښکاره نازک صورت کړې له حجاب
مړاوې مړاوې راته مه ګوره ویریږم
چې مې نه کړې د ښو په سیخ کباب
زه دې خاورې د قدم په سترګو موښم
ته مې وژنې په چاړو لکه قصاب
زه دې جار شم درنه وګرځم زر واری
لرې مې ساته نور د هجر له عذاب

کابل

۱۳۶۲ / ۱ / ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمي حسن

دا مـــــي زړه دې کـــــه پــــه اور ســـــوي کبـــاب
نــــه پـــوهیــــږم یـــــا سپــر غـــې دي یا حباب

چې لمبـــې مــــې د ګـــو ګـــل لـــه ځـــوکو خیږي
داغـــذاب د محبـــــــت دي کـــــــه ثـــــواب

پــــــه مستــــې مستــــې یـــې عقل نــه بهـر کـــړم
ټنـــــګوې زمـــــا د ســـــوي زړه ربـــــــاب

لــــه خمـــــاره مــــې پــــه وینـونــه مـړیـــــږي
پــــه مــــزه مــــــزه یـــــې څښې لــکه شراب

پــــه مـــــلا لـــــو خمــــارو ستـــرګو مې وژنـــــې
ســـر تـــــر پــایـــه یـــم لـــه ویـــرې ضطراب

دزلمــــــي حســـــن لـــــه مـــا صــدقــه غـــواړي
قتــــلـــــوي مــــې پــــه بڼــو لـــــکه قصـــــاب

نـــــور بـــــه نـــوم د محبت پـه خــولــه وانــه خلم
کـــــه (ننګیال) ووت لـــــه دي غمـــه کــامیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروښاد اسحاق ننګيال

دجنو لاره

((هرګز به توبه نه کړم)) لــه شـــرابـــو شـرابـې يم

ســـاقـې جـامــو نه راکه چې خراب او خمـارې يم

زاهـــد دي تسبيحات که د جنـــت پــه تـمه تــمه

له مــــا ســـره يـــې څـــه دې زه په خپله دوزخې يم

پروا د کبـــاب مــــکړه د تــــاکــونــو زوښې راکه

دزړه غـــوښـــې بـــه خورمه هم کباب هم کبابې يم

داعقـــل رانـــه واخــــله خـــداى له پاره مې فروشه

د مينــــې سمنـــــدر کـــــې ياغې شوي توپانې يم

کعبـــــه مـــــــې ميکده ده زما له نورو سره څه دى

دا ځــــکه لـــــه ازل نــــــه دې کعبه کې زندانې يم

(ننګيال) درنــــه ځمــــه د جنون پــــه لـــويه لاره

لـــــه ټـــولـــو سترګـــو ليرې يو اغزې بيابانې يم

کابل

۱۳۶۲ / ۷ / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بزګر خونه

په نړیدو شول زاړه قصـــرونـــــه
په رپیدو شول سره بـــیرغـــونـــه
ددنګو دنګو بنګولو پـــه ځــوکــو
په لګیدو شول غــــلي او رونـــــه
ځواني ځپې شوي په منـــډو منډو
په ویښیدو شول ویـــده بــــادونـــه
هتکړې ماتې، زولـــنې مـــاتـــــې
لیرې شول زموږه له خولې مـــهرونه
ابا سین مست شو هندوکش نــاځې
په غوریدو شــول پـــټ تـــندرونه
هیلې تـــازه شوي بیا راټــو کـــیږي
سینو کې شـــور کـــا ځــپلې زړونه
نورې شوي ورانـــې دوینـــو لارې
سپینه رڼا شوه د بزګر خـــونـــــه
لنډ کړل له بیخه غضب د خـــلــکو
ناولې چارې خـــونـــې لاســونـــه
بیا راژوندې شوي د غیرت چیغې
داد عمرو نو چوپ فـــریـــادونـــه
ملګېو وایې په چیـــغو چیــــغو
تل دې ژوندې وي انقــــلابـــونـــه

پلخمرې
۱۳۵۷/۲/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشپه سبا شوه

دآسمان ستورو تورو شپو کې ستر ګکونه وهل

سپینې رڼا ته یې مطربو ربابونه وهل

بلبل دپاو او ښاخونو سره

بورا نازکو سرو مخونو سره

نسیم دګلو له عطرونو سره

زما په زړه یې ویده اور دعاشقۍ ویښاوه

لمبې خورې شوې

ساقي په لاس کې راته جام دمیو ناب ښوراوه

آشنا په خولې کې راته سرو

شونډو شراب زبیښاوه

زه دنشو خوږو خیالونو سره

دخوږې مینې مکیزونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دیار په غېږ کې د خوبونو سره

دادمستیو په تالو کې زنګیدم زنګیدم

دوصال شپه وه

داله مستیه زما غېږ کې ښوریده ښوریده

زه له خوښیه ددې غېږ کې تخنیدم تخنیدم

زه یې له تنکو تنکو لبانو سره

زه یې دزلفو له مارانو سره

زه یې خمارو سرو چشمانو سره

په پټه پټه غلې شانته لوبیدم ، لوبیدم

خو شپه سبا شوه !!

کابل

۱۶ / ۷ / ۱۳۶۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروا نشته

که هر څــه په درد او غم کې تار په تار یم
هسې نه چې ستـا له مینـــې توبه ګار یم

په باران د کاڼي کرښـــه نــه ورانیــږي
زه د کاڼـــي کرښـــه هســې استوار یم

اوره اوره دیــار غــمه پــه مـــا اوره
وراتــلو تــه دې شپـــې ورځې انتظار یم

کوکې کوکې ډار او تـرس له سوزه نه کړم
سوځه سوځه ما پـه اور سـوځه تیـار یـم

د تیرو سترګو خنجر که مې پـــه زړه کـــړې
څو ژوندی یـم ستـا دلطف به منت بار یـم

پـــروا نشـــته کـــه وفـــا نه کړې جفا کړه
خـــو همـــدومـــره راته وایه زه دې یار یم

بغلان

۱۳۵۶ / ۹ / ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه پاڅه

وطنــه پاڅــه ، ژرشــه ویښیـــــږه
ارمـــان ته رســي ، سره امیـــدونه
بیـــا دې ګلشن تــه، نسیـــم راوړي
سره غــوړیدلي ، تنـــکي ګلـــونه

***

ولس ویښ شوې ، خلک ویښ شــوي
ســـره یـــو شــوي ، خواره کامونــه
لښکر لښکر شـــوې ،دزمـــرو ډلې
دتورو بریښ دی ،دننګ ســـازونه

***

وطنـــه ګـــوره ، خپـــلو بچـو ته
دې ننګیالو ، پیغـلو زلمـــو تـــه
ګـــوره چـــې لامبي ، دځان په وینو
ګـــوره چـــې دانګـــي ، داور خپو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وطنـــه ګـــوره ، ستـــرګې رڼې کړه

زلـــزاې ښوري ، سکـــوت ماتـــیږي

هتـــکړې څـــه شوې، زولنې څه شوې

اوس دحاکمو ، پښـــو کې شـــرنګیږي

***

ځمـــکه تاوده و لمـــر نـــوراني شو

تنـــدري قـــهر ، مـــو تو پاني شو

غضـــب مـــو سول، دعیش قصرونه

تـــور زنـــدانو نه ، تور ګودالـــو نه

***

وطنـــه ګوره ، څـــه شور او زوږ دی

چـــې رانـــړي ږي ، دستـــم بارې

ظلـــم بربـــاد شو ، ظالـــم برباد شو

له زړو یې څا څـــــي ، دوینـــو دارې

***

وطـــنه ګـــوره ، ستـــا په لمن کې

غوټۍ غوړیږي، څانـــګې نڅـــیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستـــا پـــه دروکې، ستا په رغوکې
دنیکـــمرغـــیو ، ډیـــوې بلـــیږي

***

زه ترې لوګې شم ، ترې سپیلنې شـــم
ستا له اتلـــو ، باتـــوربچـــیانـــو
زه ترې قربان شم ، زه ترې قربان شـــم
ستا له شهیدو ستـــا له غـــازیانـو

***

پریږده چې ټینګ شي ، زموږ په وینـو
ستا مورچلونه ، ستا سنـــګرونـــه
پـــریـــږده چې ځلي، ستا په هواکـې
دننـــګ تـــوغـــونه ، سره بیرغونه

کابل

۱۷ / ۴ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميني غوټې

چې مې دې شونډو کې د ناز خوږه خندا وليده
مامې ژوندون سره قسم دی چې سودا وليده

خوږې موسکا سره چې تا ويش د غمو کولو
اوس مې په زړه کې د خپل غم برخه رښتيا وليده

تا چې شراب د سرکو شونډو بې بها راکول
نن مې په شونډو علامه د زهرو بيا وليده

د زړه په وينو مې د مينې غوټۍ وغوړيده
نن مې هاغه غوټې په باغ کې د بل چا وليده

هغه مهرو چې تر قيامته مې د ځان ګڼله
اوس مې د بل سره ترخنګه په نڅا وليده

لغمان

۵ / ۱۱ ۱۳۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې سرود

دوطن دهسکو غرونو

په دا جګو جګو څوکو

دپامیر هندوکش سرکې

دآمو هلمند په تل کې

بیا دلمر وړانګې ځلیږي

توري وریځې ویلې کیږي

***

دهلمند سیند په ښا دی

ستر موجونه یې نڅیږي

ځي کوکچه په غورځو پرځو

له مستیه غړمبهار کا

اباسین کې شور اوزوږ دی

له خوښې ځنې ګډیږي

***

دیوه نوي سرود سازدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

چې غړېږي په فضا کې

ګوټ په ګوټ سیمه په سیمه

دآسمان جرقو بریښنا کې

ورکې زیرۍ ولسو ته

دسبا څرېکې شوې شپو ته

و دې خوارو پرګنو ته

***

مړاوي زړونه راغوړېږي

په سینو دزړو ځوانو

دلو ګرو ، کسب ګرو

په ګوګل دکارګرانو

دې خورو ورو کامونو

خوار ځپلو اولسونو

ځان له خاورو رابهر کړو

کونډو رنډو یتیمانو

***

ستر جکړ را الو تلې

په مستې مستې چلېږي

ددې خاورې په فضا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

په دې زړه دا یشیا کې

مړاوې هیلې را ټو کیږي

ولولې مو راوېښیږي

تلوسې مو هوسیږي

بیا یوه نوې ساه خپره شوه

تش کالبوت داریانا کې

***

د تاریخ ویاړ جنې پاڼې

غورځنګونه ، پرتمونه

پټ میړانه د سوبمنو

توره ډال د غیرتمنو

کارنامې د شهیدانو

د غازیانو نیکه ګانو

بیا له سر ځینې تاندیږي

تیر یادونه ژوندي کیږي

کابل

۱۳۵۹ / ۶ / ۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید شاعر (۱)

د استبــداد پــه ســرو اورو کــې کړیدلې شاعر

د پرګنو او د ولس غمــو خوړلـــې شــاعــر

د ادزیــار کښــو بې وزلانو ، کونډو رنډو میــن

دارنځیــدلې، زوریــدلې، دردیــدلې شاعــر

***

ده په ټول ژوند کې رټل شوي انسانان ستــایـــلي

ده دولس ښادي خوښیو کې مدام خنـــدلـــي

داو دخلکو چــو پړي او پــاړکیـــوال ستــایوال

ده په ژړا ماتــم دخـلکو هـــر زمـــان ژړلـــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادرزمـــونـــو پيـــکارونو سرو اورونو اتل

داد وطـــن او انقـــلاب پـه مينه مست قهرمان

دادمـــرام او ارمـــانـــونـــو داوږدې لارې مل

داددې خلکو درنځـــونو او دردو تر جـــمـــان

***

داد ملګرو شهـــيدانو پـــه لار تلـــلې شـهيـــد

دا په خپل سرو وينولت پـت او لمبيدلې شهيـد

دادهمرزمو همسنګرو قربـان شـوې « سنـــګر»

دادوطن خلکو« محبوب» ستر او ويارلې شهيد

کابل ۱۳۶۰

(۱) محبوب سنګر ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشونډو صراحي

اشنایه نــن دې مــاته څــه راوړي دي که نـه؟
دمیـو په بازار دې څـه ساتــلي دي کــه نـــه

له ډیـرو بې صبـریو مې دسترګو کسي سوځــي
تــه ګـــوره چـــې له هجره مې ژړلي دي کــه نه

دزړه خـــونــه مـــې وسپـــړه داغونه پکې شماره
تناکې پکـــې ګـــوره چـــې چاودلي دي که نه

پرې مـې ږده دشـــونډو صراحي تر سرکو څوکو
چې مـــې ورنه په غـــلاکې چا رودلي دي که نه

دسترګو په کاسو کې دې عجیبـــه ترشي وینم
رقیب خـــو دې غـــوږو کـې څه ویلي دي که نه؟

بغلان ۹ / ۶ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبو سو خيراتونه

يار راسره مل شو دنيشو پـــه جنتـــــونو کـــې

داځه جادو پروت دی دســـاقي ډکو جامونو کې

رايې کړلې شونـــډې نذرانه کـــې دزلمي حسن

شونډې مې مړې شوې دبوسـو په خيـراتونو کې

تړمې تړمې اوښکې مې له سترګو مرغلرې شوې

زيرې دوفا کوي آشنـا په سترګـــکونـــو کـــې

نا ځم له مستيـــه دهـــوا ياغـــي مـــرغه شومه

ګرځم يې دزلفو دباغچو په ســرو ګلـونـو کې

مخ ته يې پتـــنګ شـــومـــه دلبو يې بورا يمه

کاشکې چـــې لمبـه شمه ددواړو په اورونو کې

ډوب شـــوم لــه مستيه دځواني په هوسونو کې

اوړم ګنـاهــونو کې را اوړم ګنا هونـــو کـــې

بادغيس ۱۳ / ۹ / ۱۳۵۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني غم

چې مې زړه کې راپیدا دمیني غم شو
سپیلنې شو لو غړن قلم قلم شو
محبت یې زه په هسې رنځ اخته کړم
چې علاج ته مې طبیب له عقله کم شو
مینه اور دی په دې اور یم ستې شوې
هر سپرغۍ یې کله تیغ او کله بم شو
دمرد کو په ږلیو کې ژوندون کړم
چې مین مې زړه په سترګو دصنم شو
په نظر کې له ورایه جادو نغښتې
سحر طلسم یې په ما رقم رقم شو
ساده دل وم له انجامه خبر نه وم
اوس ارباب راته دظلم او ستم شو
ما یې مینه رښتیانې رښتیا ګڼله
دریغه ، دریغه چې ګوهر راته شبنم شو

لغمان ۳۰ / ۱۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږده مزلونه

سوځمه داور په لمبو سوځمه

هرې خواته ګورم انګارونه دي

زړه کې مې دغم او اندېښنو څپې

پښو کې مې چار پېره زنځیرونه دي

نه پوهېږم دا لاره به څومره وي

څومره چې پرې ځم اوږده مزلونه دي

نه خیږي فریاد مې له خولې نه خیژي

ایښي یې په خولې راته مهرونه دي

نه نه... دا هراس مې ویروی نه شي

مخ ته مې نژدې انقلابونه دي

کابل ۲۱ /حوت / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلې راشه

بېله تا مې دزړه صبرو قرار نه شي
ګلې راشه چې مې اوږد انتظار نه شي

زه به لاره په بڼو درته جارو کړم
چې نازک خاطر دې چېرې آزار نه شي

مادهجر په اور مه سیځه ظالمې
داتنکې حسن دې ګوره خونکار نه شي

زړه مې ستا دمینې ډکه خزانه ده
ستا په شوخو کتو پام چې انکار نه شي

ړنګه بنګه مې په غیږ کې راخوره شو
نور مې ویره له رقیب او اغیار نه شي

باده پام کوه چې ورو ورو ،راچلیږه
توري زلفې یې په مخ شب وتار نه شي

کوم قد غن به یې (ننګیال) له مینې تم کړي
څو منصور غوندې په دار او سنګسار نه شي

کابل ۱۵ / ۱ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاهيرومه

بيا مې په زړه کې غمونه ګډ شول

بيامې له سترګو اوښکې څڅيږي

بيامې د عقل ستنه کږه شوه

جنون له ورايه راته مستيږي

بيمې مغزو کې ليونې شور دی

هيلې مې مړاوې مړاوې رژيږي

ای زما مينې ، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهيرومه

***

ماوی چې ته به مې دزړه کور شې

ماوی چې ژوند ته به مې رڼاشې

ماوی چې سترګې به مې رڼا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

زخمي زړګي ته به مې دوا شي

ماوی چې مړ به راځنې اور کړي

خواته به راشي تل به زما شي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

دعشق په لارکې دې آیته کړم

تا په سینه کې داغونه راکړل

تا په څو نرمو ، خوږو خبرو

دمیو جام کې زهرونه راکړل

تاراته چل کې له سورکو شونډو

ماته په خوله کې اورونه راکړل

ای زما مینې، لیونۍ مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

نور درنه څمه

تاهیرومه

***

مینې ما پرېږده چې درنه څمه

خیر که سوځېږم خیر که ویلیږم

یوداغ دې شته دی زما په زړه کې

زه به تر مرګه پې مشغولیږم

پرېږده چې خیال کې له تانه لرې

ستا له یادونو سره لوبیږم

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه څمه

تاهیرومه

بدخشان ۲۵ / ۹ / ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري تنده

ساقي پیمانه واخله نو خمونه تشوم
رګ رګ کې مې دمیو دریابونه بهوم

له سوزه دخمار او د ساړه عقل دلاسه
دزړه په نغري باندې اورونه بلوم

پروا دزاهد مه کړه ساقي ژرشه راکوه یې
دوزخ راته راښیه جنتونه نړوم

احتیاط چې کوم یو مټ له دې قطاره خیانت نه شي
که یو څاڅکې ترې کم شي قیامتونه ویښوم

زما خماري تنده دڅو ورڅو تنده نه ده
ددی تندې له زوره ډیر دردونه تیروم

یوداغ نه دی په زړه کې چې یې څو پیالې دوا شي
خمونه تشوم پرې پرهارونه رغوم

کابل ۹ / ۱۱ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګونده

یه زما زما سپیڅلیه ګونده
زما ننګ زما نا موســـه
ته مې پت ته مې عــزت یې
ته شرف تــه مـــې ایمـــان

تا دځـــان پـــه وینو ساتم
سر ښندل زمـــا نـــاره ده
کا شکې ومرم ستا له پاره
څو پوره مې شي ارمــــان

دامې عزم دامې هوډ دی
دامې دنده دامې پریکړه
دژغورن پـــه لار دې ځمه
دامې لـــوړه دا پیمـــان

ستا په عشـــق او مینه پایم
تابه وایم تـــا به ســـتا یم
ستا په پت کې زما پت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

ستا په شان کې زمـا شان

زړه مــې خوځي ستا لپاره
سر بــه ښـــــندم ستا لپاره
شهیدان بــه دې ګـــټمــه
که مې ځــای شي ګورستان

ستا درنه غیرت کې لوی شوم
تا دژوند درســـــونه راکړل
تا عا قل کړم تــــا اګاه کړم
یې له موره راتـــه ګـــــران

زه دتـــا پـــــه نـــامــــه ویاړم
زه پتنګ ته مــې ډیـــــوه یــــې
پریږده پریږده چې مې ژوند کړم
ستا له مینې نــــه قــــربـــــان

مـــا منـــلي ستــا په عشق کې
درد او مرګ په دواړو سترګو
که ایـــرې شـــم ستـــا لپاره
دابـــــــه هـــم ګڼـــم ارزان

کابل ۱۱/ /جدي / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

د مینې سوز

لکه ماته چې د مینې سـوز رسیږي

هسې کله په اور شمعې ویـلې کیـږي

هر سپرغۍ داور زما د زړګي کـورشو

هډ هډوکې راته سیـځي ایـره کیـږي

ربه چاته ګریوان څیـــرې کـړم وژاړم

چې مې یار راته د بـل په خوله لمسیږي

که هر څو مره بار د خاورو په سر باد کړم

خو فریاد مې د چـــا غوږ ته نه رسیږي

هیڅ اثر مې د ژړا وربـــــاندې نه کا

مسخرې کوي په اوښکو مې خـندیږي

که هر څه نصیحتونه زړه ته وکــــــړم

لیونۍ شي د ماښوم په څیـر ژړیـږي

مینه نه ده خوشې خوشې غـولول دي

نن زما سبـــا د بل غیږ کې نڅیــږي

نه پوهیږم د دې عــشق انجام به څه وي

دا اوږده لاره بــه څـــو راتــه لنډیږي

کابل ۱۶ / ۹ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

څه ښه شپه وه

څــه ښه شپه وه مې خوړلوو خندیدل وو

څـــه ښـــه شپه وه نخـــیدل وو ګډېدل وو

څـــه ښـــه شپـــه وه درندانو پا چاهي وه

څـــه ښـــه شپـــه وه دخمونو تشیدل وو

***

څه ښـــه شپـــه دګلرخـــو ځـــلیدل وو

څه ښه شپه وه دسرو شونډو زبیښول وو

څه ښه شپه وه دجامـــونو شراو شور وو

څه ښه شپه وه ښکـــلول وو تخنـــول وو

***

څه ښـــه شپـــه وه راته پیغـــلې ګډېدلې

څه ښه شپه وه تـــورې زلفـــې ښـــوریدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ښه شپه وه څومره مست وم څه بې خوده

څه ښه شپه وه څه پایزیبــې شرنګیدلــې

***

څه ښــه شپــه وه درنـــدانو لیونتوب ؤ

څــه ښــه شپــه وه دمستانو بد مستوب ؤ

څه ښه شپه وه څه بـــازارؤ، دعیشـــونـــو

څه ښه شپه وه بې هوښي کې هوښیار توب ؤ

***

څــه ښــه شپه وه څــه تارونه غرېــدلو

څه ښه شپه وه ویده زړونه ویښیــدلو

څه ښه شپه وه بې غمي وه ، آرامي وه

څه ښه شپه وه یار مې غیږ کې لوبیدلو

***

څه شیبې وې څــه یادونه څه بزمــونه

څه شپې وې څه ګډاوې څه ســازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شيبې وې څه ديار مينه خوږه وه

څه شيبې وې څه يې غيږه کې خوبونه

***

داويده وه ما يې زلفې لوبولې

داويده وه ما يې سرې شونډې رودلې

داويده وه دحيا لمن کې پټه

داويده وه دحيا لمن کې پټه

***

ربه څه شو ! اوس زما جهان دمينې

ربه څه شو ! دازما ارمان دمينې

ربه څه شوه دازما ليونۍ څه شوه

ولې راغی بيا په ما خزان دمينې

کابل ۱۳ / ۵ / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غولیدلو هیواد والو ته

یه وطوانوالو ، یه هیـــوادوالـــو
یه لرې لرې ، یه پـــردیســـانـــو
یه غـــولیدلـــو دوطن خـــلکـو
یه دبل کـــورکې ، مساپـــرانـــو

***

یــه شـــمله ورو ، یــه ږیـــرورو
شمله مو څه شوه ، همت مو څه شو
ولې سوداشوې ، دبل په لمخـــه
برم مو څه شو ، غیرت مو څه شـــو

***

اوس راته رسي ، دغرو له ها خوا
ستاسو له پښو نه دزولنو شور
په سترګو وینم ، په غوږو اورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو لاسونه، داتکړو شور

***

«اوس دبادونو مستـــو څپو کې
ماته رارسـي ساســو غوږونه»
ګورم چې لـوړ شول دآسمان زړه ته
دتاسو چيغې ، کړيکې آهـــونـــه

***

ګورم چې څنګه ددام مرغۍ شوې
دښکاري لاس کې به حلاليـــږې
ستاسو پټ وينم چې درنه تښتي
په دې ډاريږم چې رسوا کيـــږې

***

يـــه وږيـــو تـــږيو لــوڅو لغړو
يه دعمرونــو رنــځــو وهـــلو
يه درديدلو ، يه کـــړيـــدلـــو
خـــوږمنو خلکو غمـــو خوړلو

***

داڅومره ننګ دی دا څومره شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې افغانان دې له وطن تښتـــي

دا به نو کوم یو عقــل قبـــول کا

چې بلبلان دې له ګلشن تښتـــي

***

دا وطن ستا وو ، دا وطـــن ستــا دی

دا وطـــن پـــاتې لـــه پلار نیکونو

دا مـــو ګټلې دا مـــو ســـاتـــلـــې

دځان په غوښـــو دزړه پـــه وینـــو

***

راشی پـــه مینه دوطـــن غیـــرت ته

دوطن ستـــرګی درتـــه کـــږې دي

اوس مو په خاوره سباوون ښوري

دانقلاب پرې سپیدی خـــورې دي

۱۴ / دلو ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني ځنکندن

څومره سخت ساعت دی دغم کاڼي را اوریــږي
دریغه ، دریغه ، دریغه چې اشنا رانه بېلیـــږي

ما خو دژونــد څرېــکه دا شنا مخ کې لیـــدله
پوه شومـــه چې اوس مې دژوندون پاڼه رژیږي

فکر او عقــل واړه رانـــه لاړل او یاغـــي شول
بـــاد دلیـــونتوب راته پـــه سر او مخ لګیږي

مینه مې په زړه کې په سلګو شوه ځنــکدن کړي
کاڼي بو تـــي ګوره چې زما پـــه حـــال ژړیـــږي

مـــرګه رارسیـــږه خـــدای له پـــاره مه تمیږه
دا به څه ژوندون وي چـــې بـــې یاره به تیریـــږي

ډوب شومه « ننګیاله » نور په شرم او پیغور کې
هر څه ته چې ګورم ورنه سترګې مـــې شرمیـــږي

بادغیس ۲۴ / ۷ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابه مې سزاوي

ننه په زړګي کې مې لمبې لــګي

مستۍ لیونۍ دغم څپــې لګـــي

شور کوي په زړه کې مې غوغا کوي

ساز کوي ، اواز کوي نڅـا کـــوي

اوس لیــونـــۍ کیـــږم

خدای چې موروره رانه میـــنه شـــوه

اوس مې نو خوراک دزړګي وینه شوه

څه وکړم ګریوان چاته پاره کـــړمـــه

چاته دا زخمي زړګي ښـکاره کـــړمـــه

وه ژاړمه چـــاوته نـــاره کـــړمـــه

اه مې هیڅ څوک نه اوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیــر دی دیار عشق کې سودایي ښه یم

ورک لــه کور اوکلي سودایي ښه یـــم

پریــږده لادغم پــه اور کباب شـــمـه

وســوځم لمبــه شمـــه خو ناب شمـه

ومــرمه زړه چــاودي شم حباب شمـــه

دابــه مـــې ســزاوي

کابل ۴/دلو / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ

بیا د مطرب په نوا مسته ده نڅیـــږي نجلـــۍ

پاې زیبه مه یې شرنګوه چې رسوا کیږي نجلـــۍ

میـــګونې شونډې یې خمار دمې خورو ما تـــوي

مسکې شي وخاندي غوټې غوندې غوړیږي نجلۍ

ځلین رخسار یې د آسمان زیب او بریښنا شرموي

سپوږمیه بریوزه چې رڼا ته دې خنـــدیږي نجلـــۍ

بیا د نرګس او لاله رنګ مړاوی زیبښلې ښـــکارې

ځګه په لښتو یې شوخـــې کـوې لوبیږي نجلـــۍ

زړګیـــه غلـــې شـــه آواز د تـــو پومـــه وباسه

بیا به په منډو شي حیاور ځي شرمیـږي نجلـــۍ

بغلان

۱۳۵۵ / ۱۲ / ۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مغان خرابات

بیـــا څـــه شـور ده څه غوغا ده د مغان په خرابات کې
څـــه د عشـــق نغمې غـرېږي د مطربو پـــه رباب کـــې

څـــه کـــړ نګار دي د جامونو څـــه بازار دي د مستیـــو
څه خـــوږې نشـې پـرتې دي د ساقي په میـــو ناب کې

بـــې هوښــې دي بیخـــو دی دي جهـــان د بې غمیـــو
غم اندوه لره ځاې نشتـــه د رندا نو په کـــتاب کـــــې

اې زاهده ای نا صـحه ما ته وعظ نصیحت مـــه کـــړه
هسې خوند چې دلته شته دی نه مسجد او نه محراب کې

ساقې راکړه پیالې راکـــــړه راکـــوه یې را کوه یـــــې
څو چې ډوب شمه لاهو شم داد سرو میو دریـــاب کـــې

دا مې کور کړه د خوښیو میخانه زما مســـکن کـــړه
څو ژوندې یم پکې پایم د نشو سیل او سیـــلاب کـــې

لغمان

۳۰ / ۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ اروښاد اسحاق ننګيال

د پښتو خبره

آشنايه ګوره خـــوا ته دې په غلا راغلې يم

ديدن ته دې په پټه پټـــه بيا راغلـــې يـــم

له و همه د چو غلو له هراس د رقيـــبـانـــو

ترخنګ دې په الله او بسم الله راغـــلې يـــم

نن بيا د تنکې حسن غوړيدلو بـــاغيچو تـــه

بلبل غوندې په چيغو پـــه ژړا راغلـــې يـــم

په ياد د آدمخورو ، ليونو ، مخمو رو ستـــرګو

مجنون غوندې له دښتو او سارا راغلـــې يـــم

يو جام د ميو راکه له سورکو ميګو نو شونـډو

په ډيرې بې صبرۍ او وار خطا راغلـــې يـــم

د خدای له پاره نور را تـــه د تلـــو خبرې مه کړه

داو ښکو له جرګو له جرګو سره همرا راغلې يم

رتـــل د عـــاشقـــانـــو د پښتـــو خبره نه ده

ننګيـــال درتـــه پـــه عـــذرو په دعا راغلې يم

کابل

۱۳۵۴ / دلو / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

وخوړمه خدايږو داغمجنـــې زمـــانې ســـاقي
راوړه راته راوړه دمستيو پيمـــانې ساقـــي

وبـــه چو له غـــمه اشنـــا جګي جګي ژرکوه
ډکې کړه په بيړه له شرابو نه پيـــالۍ ساقـــي

ستـــادي دشـــرابو په پاکې او تقـــدس قسم
مکړه راته مکړه دومره دومره بهـــانې ســـاقي

عقل رانه واخله دجنـــــون لارې راوښيـــه
ومې سوځه زړه کې دغمـــونو خزانې ساقـــي

نوربه توبې نه کړم کاشکې داتوبه مې ماته کړې
کوربه ميکده کړم راکړه ځای په ميخانۍ سافي

داسوال مې قبول کړه نوردزهد په لارنه ځمـــه
خوښ په خرابات يم مناجات نه مې توبې ساقـــي

۱۳۵۳ کال / لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبهار شپه

دبهـــار رنګينــه شپــه واى

زه اوتـــه ســـره هــمـرا واى

دمطـــربــو تــرانـــې واى

ورتـــه دواړه پـــه نخـــا واى

***

کنـــډولـــۍ واى دشـــرابو

شنـــۍ پيـــالې مو کړنګولاى

بلـــبـــلان پـــه چغيـــدو واى

دګلـــزار پـــه تمـــاشـــا واى

***

داوبـــو پـــه شـرشـرو کې

ګـــډيـــدلاى لمبـيـــدلاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک نه وای هیڅوک نه وای

پـه قــهقـا وای په خنـدا وای

***

په شنــو بو ټــو غزیـدلای

شبنــم ورو ورو اوریـــدلای

شپـه لاهــم پســې اوږده وای

نه رڼــا وای نــه سبــا وای

***

ستا دزلفو سیـــوري لاندې

په خوږو خوبو ویـــده وای

تا پـــه مینـــه نــازولـــی

نه اندوه نه واویـــلا وای

۱۳۵۳ کال لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن ډیوې

زړه مـــې دتـــا پـه دیــدنو موړ نه شو
باغ پـه دا ډیرو پسرلو مـــوړ نــه شو
څو یـــې راپـــورته کړل داور جامونه
ساقي پـه ډکو پیمانو مـــوړ نه شـــو
ستـــا دښـــکلا پـه اور سیځلې میـــن
لکـــه پتنګ پـه سوځیدو موړ نه شـــو
زړه مـــې شبنم غوندې دګل پـه څـولۍ
ستـــا پـه سینه پـه وید یدو موړ نه دی
لـــېـرانـېـدې که دسرو شــونډو غوټۍ
وږی خـــاطـــر مې پـه بو سو موړ نه شو
دګلـــو غیـــږکې زبیښل شوې بورا
دســـره ګلاب پـه اننګو موړ نه شـــو
لـــېـراتـــه بلـــې کـــړه دحســـن ډیـــوې
«ننګیال» یې اورکې پـه سوځو موړ نه شو

کابل ۸/ ۸/ ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

دمينې لار

داجمل ختټک د دې غزل په اقتفا

که په متقل لاره تيريږې په مقتــــل ورځــــو

داځل جـــانان پســـې ملګرو تر منزل ورځــو

ورځو ورځو ديار درشل ته پـــه برغل ورځــو

موږ يې ديدن پسې دوينو په بـــدل ورځــــو

پريږده چې خوځې هره خواکې داجـــل وزرونه

مونږه سر تيري يو په خواکې د اجـــل ورځـــو

څو چې له ورايه يې د حسن ډيوې بلې نه شــي

ترهغو پورې به دزړونو په مشعـــل ورځـــو

خير که په دغه لار کې ټول له پښو وغورځيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

دزړه په سر باندې دمينې په تکـــل ورځـــو

دمغرور حسن د مغرور جمال ليده پـــه تـــمه

دآد مخـــوروخوني سترګو په مور چل ورځـو

که يې د زلفو تروږمې وې د تلو لاره نـــه وي

موږ يې د ټيک درنا يې په جل او بل ورځـــو

چې يې د شونډو دګر مې په تصور مستيــږو

که مو په سترګوراښکاره شي په متقل ورځـو

کابل

۱۳۶۲ / دلو / ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمازړه

ربه څومره ناقرار دی زما زړه

د چا غم کې ګرفتار دې زما زړه

نه پوهېږم چا په کوم تقصیر نیولې

چې لایق یې د سنګسار دې زما زړه

دا به څوک وي چې د غم پیتې رالیږي

چې هر دم ورنه آزار دې زما زړه

داد چا په سینه ناست ښکاري بازان دې

چې زخمي یې په منقار دې زما زړه

زما خدایه دا خوني سترګې د چا دي

چې ګولو کې یې حصار دې زما زړه

داد کومې دلربا شونډو اور دې

چې ستې یې په انګار دې زما زړه

نه پوهیږم دانا دودې په ما څوک کړې

چې همیش تري نا زار زار دې زما زړه

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

د بهار وږمه

د بهار وږمه چليږي ګړه وي څانګې ښاخونه
زړه ځمګه ځوانه شوې ښکلوي ګلو مخونه

د بهار مستو شيبو کې په دې ښکليو باغيچو کې
مطربان سره ټول شوي غږوي د زړو تارونه

د خمار په وينو لړند جادوګر ماښام مست شوې
دافق په شونډو خپې دي تخنوي د ستورو زړونه

د سکروټو جام په لاس کې ساقي اور سره لوبيږي
تشوي داور خمو نه هيروي پې خپل غمونه

يو بازار دې د مستيو يو جهان د بيخوديو
د هر بوټې له شا خيږي د پيغلو ټو آوازونه

مادلې دلې راوړي سره ګلونه د لالهوو
ښکلومه يې په پاڼو د شهيدو مزارونه

کابل

۲۸ / ۱۲ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دياري دود

د حميد مومند ددې غزل په اقتفا:

يار راځينې لاړه پسې نه مرم ژوندې پايم

تو زما په مينه چې لا پايم بـــې وفا يـــم

يار مـــې مساپـــر شو زه لا پـــايـــم پـــه دنيـــا

((تو زما په مينه)) زمـا پـــه عشــق او پـــه وفا

نه مې ځان حلال کړ نه مې وسو ځــاو په اوکـــې

نه پـــه ژړا ســـر شـــوم نـــه مې هيره کړه خـــنـدا

نه مې ورته پل د هر قدم په سترګو ښــکل کـــړ

نه يې شـــوم ملـــګرې د سفـــر او نــــه هـمـــرا

نــــه مـــې ســـر له کاڼـــو سره وجنــګاوه په زوره

نه مـــې ځـــان لاهو کړ په کوم سيند او پـــه دريا

دا بـــې حسه زړه مې څه له کاڼو شـــګـو جوړ دې

نه په چيغو سر شـــو نـــه پـــرې وشـــوه څه بلا

دود دياري دا و چـــې لـــه غمـــه ليـــونې واى

نه له غمه مړ شوم نــه ملنګ کچکـــول ترشـــا

زما په شان بې پته محبت کې مونـــده نـــه شي

نشته عـــاشقې کـــې مـــا رسوا غوندې رسوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

 اروښاد اسحاق ننګیال

درزم ورځې

اوښکې مې لیمو ځنې په مخ دوڅیدو نه دي

سوي پرهارونه مې دزړه په رغیدو نه دي

مانه دبهار وږم دشعر په ژبه مه غواړې

داز خمي حواس مې دبهار او پسرلو نه دي

ما دحسن باغ او دسپوږمۍ جلوو ته مه بولې

داغمجنې سترګې مې دحسن او جلوو نه دي

پریږدی چې سرې شونډې دسره جام په شونډو خښې شي

زما داترخې شونډې دشرابو دنشو نه دي

زه به څنګه دار باندې دزلفو ښکلا ولیکم

داد دار شعرونه دي دزلفو دمسرو نه دي

پریږدي دار په غاړه درزمو ترانې جوړې کړم

داد رزم ورځې دي دبزم او میلو نه دي

۲۲ / ۹ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن څرېکې

لکه سپوږمۍ له وریځو ووځي ځلیږي پسې
دزلفو سیوری یې په مخ راشي پټیږي پسې
دزړه مرغۍ مې پسې پورته شي نیوې یې نه شي
ویلې شي وڅاڅي نارې وهي چغیږي پسې
ای دحرمان لمبو راپریوځې ما وسوځوې
مینه وینه مې تاوده کړې چې سړیږي پسې
لیونې زړه مې پسې سترې شو دیدن لټوي
لکه ماشوم وړې سلګۍ وهي ژړیږي پسې
نسیمه جار دې شم دزلفو جال یې ونړوه
چې یې دحسن څرېکې وځغلي بلیږي پسې
نور به «ننګیال» دملنګۍ کچکول خالي رانه وړي
دیدن دمینې لټوي غورځي پرزیږي پسې

بدخشان ۲۶ / ۹ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دوزخي عمر

ساقي خدای لپاره وسوم څه د څښنو جامونه راکه
د ګمراه عقل له پښو مې د جنون وزرونه واکه

کړوي مې کړوي مې د خمار لیونۍ کړېکې
جګې جګې ساقي جګې په نشو یې وار خطا که

تویوم درته په خدا یږو په خم ُخم ُګوهر داوښکو
په بدل دهریو خم ُیې راته یو څاڅکې اهدا که

دژوندون سترې بیړۍ مې والله په ډوبیدو ده
دنشو په توپانو یې راته پورته په هوا که

دګناه خبرې پرېږده زه رسوا ګنهکار خوښ یم
ما د تا لمن نیولې ټول عالم کې مې رسوا که

دوزخي لنډ کې عمر مې د مرګ پولې ته بیایي
دا وروستې شیبې ، لحظې مې له مستۍ سره پخلا که

کابل ۹/۹ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

دوینو مشال

قصاص که اخلي څوک له چانه د خطا په ګناه

ته خو مې وژنې خدای له پاره دوفا پــــه ګناه

ژبه مې ګونګه شي له ویرې څه ویلای نه شم

چې مــې رتــې هـم دخندا هم دژړا په ګناه

زه دې دیـــدن تــه بلوم دزړه دوینو مشال

ته مـې شړې له ځانــه ولې درښـا په ګنــاه

زه لکه شمعه تا ته ژاړم پـــه زړه اور لګــوم

ته مې په مخ وهې داوښکو دلمبا پـــه ګناه

لږ مې دزړه داغونه ګوره هم دذهن پــرهــار

بیا مې لمبو کې سوځوه دیوه رسوا په ګناه

کابل ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګوري پيالې

ستوري د سحـــر په راختلو دي

شونډې د غوټۍ په غوړيدلو دي

زړونـــه تخنـوي د پسـرلي وږم

زلفـــې د سنبل په رپيـــدلو دي

خانـــدي راته جام د ګلابـــي نشو

ګوتې د ساقي د مچـولــــو دي

حسن د بهار ، د ميو سرې پيـــالې

خدايږو ، چې ژوندی د تيرولـو دي

نن مې په زړګي کې د زخمو پــــولې

ښکاري چې نواوس درغيــدلو دي

دا ميګونې شونډې انګوري پيالې

خولې که د زبيښلو ، ويلولـــو دي

دا دغم لښکر ې د عمـــرو ميلمۍ

زړه نه د ننګيال په ورکيــــدلو دي

کابل

۲۳ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ اروښاد اسحاق ننګیال

لیونۍ مینه

یاره ستا په محبت زما قسم دی

چې یوه شیبه د هجر په ما غم دی

هسې زه بې صبره ترې دلیدو یم

لکه ترې مړاوې ګل چې د شبنم دی

بیا دې میه لیونۍ شوه ځنډنۍ شوه

نه پوهیږم دا نو څه ظلم او ستم دی

چې مې زړه کې ستا د عشق لمبه خوره شوه

اوس نو ځکه لوغړن قلم قلم دی

که فرمان مې د مرګي راشي فرق نه کا

خو هراس مې ستا له عشقه دم په دم دی

څو ژوندی ستا د مینې بندګي کړم

ما منلې ستا په عشق کې هر ماتم دی

لغمان ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   ارو ښاد اسحاق ننګيال

دشهيدانو مزار

دا چــې خوځي په هوا کې په مستې مستې رپيږي
ســـره توغـــونه دي وياړلي څومره فخر کا نازيږي
دانـــارې دي د شـــهيدو ښـــانـــونه داتـــلو
سرې لمبې دي د سرو وينو دغيرت غـږ ترې جګيږي

***

قافله دميړنو ده ستر کاروان دننـــګيـــاليـــو
دادپت ، همت بچـــي دي دا لښکر دتوريالــــو
سر ښندونکي دوطن دي مينـــان د اولسونـــو
شهيدان دي دټاټوبي وياړ په داسې جنګياليو

***

دوی اتل او باتوران دي ميړني قهرمـــانـــان دي
داوطن و دوی ته شمعه دوی يې سوي پتنګان دي
دوی ددې وطن له پته قربا شوي نثـــار شـــوي
دارښتيني افغانان دي ، دارښتيني افغانـــان دي

۱۳۶۱ کابل دشهيدانو غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانقلاب جشن

دا جشن زموږ جشن دا ښکلې او زيبا جشن
دا زموږ دخلکو د ننګونو او رښتيا جشـــن
دامو دجنګونو ، درزمونو دځلا جشـــــن
دامو دمرام دارمانونو دوفـــا جشـــن
دا مو دې زخمي ستړي وطن ته دښکلا جشن
دادې هيواد دخپلواکې او دبقـا جشـــن

***

دلته راته جوړ ښکلي بزمونه اتڼونه شــــول
هيلې مو تازه شوې راژوندي مو وياړونه شول
لنډه مو شوه لاره بريالي مو ارمانونه شـــول
دلته مو سر لوړي تکلونه او هوډونه شـــول
دلته مو پياوړي مورچلونه ، سنګرونه شـــول
دلته جوړ دښنه وو دښمنانو ته قبرونــــه شول
دلته آبادي دلته ښادي دلته ډولونه شــــول
دلته سره يو زمونږه ژمنی او بولونه شــــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

جګه شوه ناره د انقلاب مو ولس..ونونـــو کې
کليو ، کروندو کې دوطن په سمــو غرونو کې
وخوځيده وينه دغيرت مو په رګــونو کـــې
شور دازادۍ مو لور را لور په غرو رغونو کــې
هسکې مو پګړۍ شوې د پلرونو په ملکونو کې
زوږ دخوشحالۍ راته نڅا کوي ســرونو کـــې

***

يه زما وطنه لا پوره دې ارمانـــونـــه شــــه
تل دې يې سر لوړي وسپنيز دې سنګرونه شـــه
هيلې دې کا ميا به برياليي دې غورځنګونه شـــه
هسک دې په دنيا کې دبريو بيـــرغـونه شـــه
غوخ دې دغليمو له تنونه اورميږونـــه شــــه
يه وطنه جار مو ستـــا له کانـــو نه سرونه شه
هر ځوز او اغزې دې دجنت ، ښايسته ګلـــونه شه

کابل ۴ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

یو خوا پسرلې دی بل د ښکلیو بوی لګیږي
بیا په میکده کې بادې خم په خم تشیـــږي

ګوره له مستې نه چې هر څه نشه نشه شـــول
ودې چوي هغه زړه چې لا اوس هم نه ګرمیږي

باد د سبایې د بد مستیو غیږې پرانیستـــې
پاڼو د ګلاب سره غوټۍ ناڅـــي لو بیـــږي

دلته بهاري وږمه د زړه سوزونـــه وژنـــي
څوک به لیوني وي چې غمیږي نه مستیـــږي

څیـــرې شــــوې پردې د ګناهونو د عشاقو
شونـــډې د مینـــو ســـره یو پربل خبیږي

ورځې د مخمورو شونډو بیـــا د مسیدو شوې
داسې مستانه ورځې به بیا کلـــه رسیـــږي

کاڼي بو ټې واړه زما ستر ګو ته غوټـــې شـــي
شعر مې اباسین شي په زړګي مې را بهیـــږي

کابل ۲ / ۱ / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه مې فروشه!

توی کړه ساقي توی کړه ستا دخم دریاب وچیږي نه

زما خماري تنده څو پیالو باندی ماتیـــږي نـــه

وسپړه دخم غوټـــه چـــې زړه پـــکې لاهـو کړمه

دادعمـــر تـــږي پـــه کاســـو باندې مړیږي نه

مـــالـــه دې قالبـــه دســـاړه عـــقـل راباسه

دالیـــونـــۍ ذهـــن مې په بل رنګه صبریږي نه

وایه مې فروشـــه !ساقـــي جانه زه دې جارشمه

لاره دجنـــون دلـــته تـــیریـــږي که تیـــریږي نه؟

کابل

۱۱ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام جنون

راسې چې جامونه سره پــورته کړو

دادخم اورونــه سره پورتــه کــړو

راشې دنشــو په لمبــو وســوزو

سره سره انګارونه سره پورتــه کړو

راشــی دا ارام جنــون را پــاڅــوو

مست مست اوازونه سره پورته کــړو

ګورې چې ډو بیبږو دخمار په ډنــډ

پاڅی چې سرونه ســره پورتــه کړو

راشی داسرې وینې راګرمــې کــړو

مړاوي قــدمــونه سره پورته کــړو

لږ خو سره تاو کــړو درباب خوږی

وناخو غږونه ســره پــورته کــړو

ږنګه کړو یارانــو دتقــوا دیــره

سر په سر خمونه ســره پــورته کړو

بغلان

۱۳ / ۱۲ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدی

پرېږدې چې داخرې وريځې والوزي

پرېږدی چې دلمر کلی روښانه شي

پرېږدی دآسمان له دوزخي زړه نه

پیغله سپوږمۍ پورته شي روانه شي

***

پرېږدې دآسمان له خرې تندۍ نه

سپین ستوري راووځي بې حجابه شي

پرېږدې دازړه ځمکه هم وخاندي

ځوانه شي ، سمسوره شي شبابه شي

***

پرېږدې چې له ګل سره ګلبڼو کې

بیا خزان وهلې بلبل وناځي

پرېږدې چې دسرې غوټۍ په مخ باندې

څاڅکي دشبنم به ورو ورو وڅاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پريږدې چې دهر بـوټي له شاځينـــې

پـــورته د پيغلتــو اوازونـــه شـــي

پـــريږدې له هـــر ګـــټ له هرې تيږې نه

پورته د شپونـــکي شپيلې سازونه شي

***

پريږدې چې د خم دروازې خلاصې شي

پورته ترې ساقي داور جامـــونه کړي

پرېږدې چې شي ماتې دعمروتـــوبې

جـــــورې پـــه محتسبو قيامتونه کړي

***

پريږدې د سپوږمۍ سپينې ډيوې لاندې

هر عاشق معشوق غاړې تر غاړې شـــي

پريـــــــږدې دازړې دګنـــاهو پردې

غيـــږو دمينـــو کـــې ويجاړې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پريـــــږدې دامو سپينـــو قطرو سره

ګڼه دمعشو قو دتن عطرونـــــه شي

پريږدې دآمو دغاړې هر بـــو تـــــې

زلفو دجنکيو ته ګلونـــه شـــــي

***

پــريـــــږدې دا زما انقــلابي وطـــن

وخاندي بهار سره مســـتي وکـــــړي

پريږدې چې دا ســـوې سپيلـنۍ خاوره

ونا څي ، موسکا وکړي خوښي وکـــړي

حيرتان ۱۵ / ۳ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماری عقل

راځې چي سره ووځو یو ځل بیا په سیل د ګلـو
یو شور د مستۍ ساز کړو د جامو په کړنګو لو

نن باد د سبا وایــي زیــرې زیــرې د بـــهار
راځې چي بهار مست کړو د نشو په ګرمــولــو

والله چي له خماره خمــاري عقــل مې وژني
ساقیـــا توفیق راکــه لږ د ځـــان د هیرولو

رقیب خو مو لمبــو کې سو زوي په اور د هجر
راځی چي لږ ستـــي شو د پـــې مخو په کتلو

ساقي زما زړګې تــه دوږمـــو خبـــرې راوړه
د شونــډو په مـوسکا کې د غوټې د خندید لو

دالویه د خاموشـــي د بیلتـــا نه راځنی یوسه
خبــرې راتـــه مه کړه د هجـــران او بیلیدلو

ای باده زما خوا ته لـــږ څه مشک د زلفو خور که
تسـل به مـــې دزړه شـــي دآشنـــا په یادولو

بهاره داځـــل ما تـــه دوصـــال یو زیري راکه
داغم راځینې واخله خـــداې له پـــاره د سیځلو

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زړه راته مست شو اټنو نه کوي

په بې صبرۍ رانه پرواز غواړي

ګوګلـه لارور کـه چې والــوزي

هوا بازي لکه د بازغــــواړي

* * *

بيا مې مغزو کې څه غوغا خوره ده

غواړې چې مست او ليونې مې کړي

د کومــې مينــــې او وفـا پـه خاطر

غواړې چې سوې سپيلنې مــې کړي

* * *

ستــــورو تــه ګورم سترګکو نه وهې

دآسمــــان پيــــغله پــه ګډا ښکاري

ځمکـــې تـــه ګـورم چې نشه نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرونه رغونه په موسکا ښکاري

* * *

آسمانه ووایه څه زیري لري

دباد له غیږي نه پیغام راکه

زه دې قربان شم له درانه سکوته

یو سکوت مات کړه ترې آرام راکه

* * *

ستا له درنې او له ناپایې فضا

ما ته ګونګې شانتې آواز راځي راځي

ستا ددې مستو توپانو له څپو

یو نوي شور او نوي ساز راځي

* * *

آسمانه پوه مې کړه د خداې له پاره

ستا په ګونګې ژبه پوهیږمه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

لږ راته وسپړه دهن غوټې
نږدې دي شونډو ته رسیږمه نه

* * *

آسمان ولې راته حال نه وایې
چې خلک پاڅیدل وطن ویښ شو
ولې ناره ولې فریاد نه کوي
چې خزانې مړاوې ګلشن ویښ شو

* * *

ولې دانه وایې په چیغو چیغو
چې د ظلمت ماڼې نسکوره شوله
ولې دانه وایې په مسته ژبه
چې دعیشونو دنیا توره شوله

* * *

ولې دانه وایې چې ونړیده
داد عمرونو د ظلمونو زندان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

ولې دانه وايــــې چـې و پـــرزيـــــده

دبد مستيــو اوبـــزمــــونو سلـــطان

* * *

آسمانـــه ووايـــه چـــي ما تــــې شولې

لاس او پښـــو نـــه دپيــــړيو کـــړې

وايه چې راغلـې په مســکيو شـــونډو

د ســـرو زرمـــونـــو دبـــريـــو ډالۍ

* * *

آسمـــانه ځـــار دې شــم دروګـــر ځمه

خلـــکـــو تـــه زيــــرې دبدلون ورکه

تـــولـــــې دنيـــا او دنيــــاوا لــــو لره

خبـــر زمـــوږه د پــــا څـــون ورکـــه

* * *

آسمـــــان ويـــښ شــــه تـــو پان وخوځوه

آوازه دې تنـــــدر تــــــه دې زور ورکــــــه

چـــا تـــــه پــــه قـــــار شه چاته ومسيږه

خپـــلو تـــــه شـــور دښنو ته ګـــور ورکه

بغلان

۹ / ۲ / ۵۷ ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا یادومه

ډیر مې یادیږې په رب قسم دې

ستا نرمې نرمې خوږې خبرې

ډیرمې یادیږې په خوب او وینه

ستا پستې شونډې لکه شکرې

* * *

ښکلې بهار دې هر خوا ګلونه

ورو ورو خوځیږې، څانګې ښاخونه

په ګلو اورې د شبنم څاڅکې

په چکرو تې بیا مستې نجونه

زانګو هوا کې امیل جوړ کړې

چوغکې ګرځې ډلې خیلونه

مسته هواده مسته فيٰ اده

له ګلو خيږې خواږه عطرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

میندو پلرو له لاسو نیولې

خپل نازولې تنکې بچو نه

زه غمو وړې

په حیرت تللې

(یو ازې ناست یم تا یادومه) (۱)

یه زو یه زو یه ګلا لې زویه

زه به دې هیر یم که دې یادیږم

زه چې هر څو ځان مشغولومه

خو ته را یاد شې نو بیا ژړیږم

چې ستا په شانته کوم کو چنې وینم

زه لکه شمعه ورته ویلیږم

چې ستا د څښو کاږه په زړه کړم

کله مو سکې شم کله غمیږم

که هر څو زړه ته دبرې میدم

نه مې هیریږې که هم بیدیږم

زه غمو ړوې

په حیرت تللې

(یو ازې ناست یم تا یادومه)

که هر څو مله مې وخواته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

رالره جوړ کړې تاوده بزمونه
هر څو مې ښکلې که غېږ کې نیسې
څو په ماموښی جوړه تیونه
که ځویې لمس کړم غوښن ورنونه
هر څو که بزم د ځوانې تود شي
هر څو که تش کړم میو خمونه
هر څو نشې مي له عقله خلاص کړې
هر څو مې مست کړې خوارې عشقونه
په رب قسم دې چي ته را یاد شي
په ما شي زهر واړه خوندونه
زه غمووړې
په حیرت تللې
(یوازې ناست یم تا یادومه)
ورځ خو لا ښه وې په دنده بوخت یم
لعنت په شپې شه بده تیرېږي
اوړم را اوړم قرار مې نه شي
بستر مې او ښکولا ندي ډوبیږي
خو که یو ځل مې پرېښاتې یو سې
له ځایه خیز کړم زړه مې درځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايمه نه چې (آرش) مې لوځ وي

وايمه نه چې ساړه بې کيږي

ها خوا او دې خوا ته مې لاس اوږد کړم

خو په بچې مې لاس نه لګيږي

له ويرې پاځم يو ټکان و خورم

شپه مې همداسې ټوله تيريږي

زه غمو وړې

په حيرت تللې

(يوازې ناست يم تا يادومه)

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(۱) دلايق له يوه شعر څخه نقل شويدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو ته چې ترخيص يې نه دې اخيستې او په داوطلبانه توګه ځارندوې په ليکو کې پاتې دي.

د انقلاب ساتونکي

ملـګرو ګـــــورې دې خورو درو نه

د شــــــاه زلميــــو تـــرانې راځې

ګورې چې وينې شول د همت بچورې

دغرو له څـــو کـــو زمزمې راځې

* * *

ګورې چې وښو ريــــــدل وخوځيدل

ګورې چې مستې شوې زمريانو ډلې

ګورې چې وا لوتل په هــسکو تـــړو

دا دشا هينو او بـــازانـــــو ډلې

* * *

ګورې له تيکو تورې ووتـــــــلې

ګورې چې وبريښيده خړه فـــضا

ګورې چې وغوړيده و تږو کـــيده

په غرورغونو کې موسکا موسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ګورې چې ورانې شوې دوېـــــنو لارې

ګورې چې زړه د (پانګوال) و چاودیده

ګوري چې هلته ارتجـــاع بـــوره شوه

ګورې چې دلته ئ‌لمت و رنګـــــــیده

* * *

ګوري چې توري وریځې وتښتـــیدې

ذ آسمان پیغله په ګـــــدا راغـــله

ستورو ته و ګورې چې ونځــــــیدل

د ځمکې شونډو ته خنـــدا راغـــله

* * *

ګورې چې بلې شولې ســري سکروټې

پکې ایرې شول د ډالـــرو بچـــیان

ګورې زمونږ د پیغلو اوښکو سین کې

ډوب شول لاهو شول وطنې پرنګیان

* * *

ګورې په وچو ګردو هــلو شونـــډو

خوږه غوندې خندا راغـــله راغـــله

ګورې په سو یو کړید لــــو زړګـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبه دمينې او وفا راغله

* * *

ګورې په وچو ګردو هلو شوندو

خوږه خوږه غوندې خندا راغله راغله

ګورې په سويو کړيدلو زړګو

جذبه د مينې او وفا راغله

* * *

ګورېددې وطن ښتينې بچيان

د خپلې خاورې سا تندوي شول که نه؟

ګرېې په خپله خوښه دا ننګيالې

چې داو طلب د ښارندوی شول که نه؟

* * *

دغه اتل او سر ښندونکې زلمې

ګورې هادې دانقلاب شول که نه؟

ګورې ددې وطن باتوره زامن

حامې، حافظ د نوي باب شول که نه

۲۸ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثور انقلاب دلاري شهيدانو ته

د وينو سرود

آسمانه ستا په لـــويـــه لـــويـه دړه

وايه دا ســـــرې لمبې د اور څــــه دي

داچې تا سو ځې درنــــه زړه وبـــاسې

کړيکې د تندر لور پـــه لور څـــه دې

* * *

دا جا دو ګر ماښام پـه څه مست شوي

چې د افق لـــه شونــډو رنګ اخلې

دا توپاني سيلې يـــاغــې دي ولې

چې بر او بحر نه قـــالنګ اخـــلې

* * *

ولې دوريځو شوي جامې بـــدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخړې خړې ولې سرې ښـــکارې

دغه تور سرې د عمرو نو کونډې

لکه د ناوو پلو شي ښکــــارې

* * *

داد فلک له سرو خونـــيو سترګو

ولې دو ويـــــنو فـــوارې اورې

دا دوزخې آسمان په څه ژړيږي

تږوتږې قطرې قطرې اورې

* * *

دغه دهسکو غرو رغو نوتل کې

ولې دا مـــرې اود آمـــــو په سينو

داد هــلمنـــــد اود آمو په سينو

ولې داغــلې ځپې ونځـــــيدې

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ليونې برښنا په څه پړه کيږي

له قهره ډکــــه ده او زور ښيي

ولې راباسي د او رو نـــو چړي

وريځې شړي توپان ته لورښيي

* * *

آسمانه ووا يه قربان دې شمـــه

دا ليو نې طبيعت ياغې دې ولې

لړ خو مې و سپړه دامړ اوی ولې

دا سرګردان جهان باغي دې ولې

* * *

خو.

زه دې لـــــه سوې در ديدلې زړه نه

داغـــــلې غلې تـــــرانـــې اورم

ته چې مدام بـــولـــې دوينو سرو د

زه دې همد غـــلته نـــارې اورم

* * *

دا بريښنا نه ده چې رڼـــا خوروي

دا شفق نه دې چې ګلګون ښکارې

آسمان دادې ځوانيمرګـــې ويني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي یې غوټیو کې ژوندون ښکاري

* * *

آسمانه وغـــــړوه ړغـــــړوه

د لـــوی فتحو او رزمو سازو نه

تـــوپـــان ته ووایه چي ورپوي

د سرو قبـــرونو بخملي تو غونه

* * *

د ستا شفـــــــق به شهید له وینو

رنګو نــــه اخلي او ځلیږي پسې

د ستـــــا شفق به د شهید له وینو

رنګـــــو نه اخلي او ځلیږي پسې

د ستا د تندر او توپان زړه کې به

د انقلاب و نـــــه لوییږي پسې

کابل

۱۸/ ۶ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

و پوښته آسمان نه

زه هغه زلمې یم چې له سرنه تیر یدلې شم

زه مې ککرې باندې میچنې ګرځولې شم

زه د ځان په وینو لوبیدلې لمبیدلې شم

زه تورو باروتو کې داور تخم کرلې شم

زه مې په منګولو کې اورونه اوبولې شم

وپوښته غیرت مې له آسمان او کهکشان ځینې

پورته له آسمان ځینې ښکته تهول جهان ځنې

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې څومره ازمویلې یم

څومره یې په تورو په ننګو نوکې لیدلې یم

څومره لکه تندر د دښمن په سر لویدلې یم

څومره لکه اوسپنه اورونو کړولې یم

څومره سرو ګولو ته لکه غر هسې دریدلې یم

کو مې فلکې کړیکې له هوډه ګرځولې یم؟

زما په یوې چیغې اسرا فیل رالړزیدلې دي

زما په یوه قهر باندې تندر ریږدیدلې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې بل څوک خم لیدلې دي
کوم چې یاغې شوي سیلا وو نه مهارولې شي؟
یادو ینو سین کې لکه مست او توپانې ماهې
ارخ په ارخ را اوړي ګډیدلې لمبیدلې شي
داسې قیامتې لکه داور او د سیندو نو خداې
کوم چې دوزخو نه خورې سکروټې هضمو لې شي
آیا بل به وي داسې انسان په انسانانو کې
داسې قهرمان د ټول جهان قهرمانانو کې؟

* * *

وپوښته آسمان نه ور ته ووایه چې ووایې
دغه انسان څوک دي دا اتل او قهرمان چیرې
داد دنیا وا لو دنیاوو د سرونو تاج
داد غیرتونو، همتونو پهلوان چیرې
وپوښته آسمان نه دابه چیرې روزل شوي وي
داده ټټوبې دده نسل او نیاکان چرې
دا هغه افغان دې چې یې ټول جهان کیسې کوي
ځکه پرې نازیږې د غیرت یې تما شې کوي

۱۹/ ۸/ ۱۳۶۲

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library